

La ruleta libanesa

El degoteig constant de soldats israelians que moren al sud del Líban ocupat ha portat els candidats a una cursa de promeses per treure'ls d'allà tan aviat com sigui possible.

Enterrament del suboficial Eimad Abu Rish, mort, juntament amb el general Ezer Gerstein el, passat 28 de febrer en un atac del grup Hezbollah. L'exèrcit d'Israel ocupa una franja de territori al sud del Líban d'uns 15 quilòmetres d'amplària.

Són diversos els polítics israelians que han intentat reforçar-se jugant a la ruleta dels camps de batalla libanesos i n'han tornat ferits. El primer va ser Menahem Begin, el pare espiritual de Netanyahu, que va voler conquerir Beirut el 1982 i va haver de dimidir l'any següent. El principal responsable d'aquell fiasco va ser el seu ministre de Defensa, que també va haver de plegar, acusat d'una implicació indirecta en les matances de palestins a Sabra i Xatila. Des del setembre passat Ariel Sharon torna a ocupar un ministeri de primera línia, és el cap de la diplomàcia de Netanyahu, però l'ombra libanesa no l'ha abandonat i només fa quinze dies la policia israeliana va recomanar la seva inculpció en un cas de suborn de testimonis, precisament relacionat amb la investigació que se li va obrir arran del seu paper en la campanya libanesa de 1982.

D'aquella campanya, l'estat jueu encara en guarda una penyora, l'anomenada "franja de seguretat" que el seu exèrcit continua ocupant

al llarg de la frontera comuna. Són uns escassos 850 quilòmetres quadrats en total, però aquesta superfície minúscula constitueix un dels principals maldecaps pels governs israelians perquè el seu manteniment costa un degoteig constant de soldats morts a mans de la guerrilla xiïta libanesa del Hezbollah que és el principal peó de lluita antiisraeliana que té Síria. El dia 3 de maig encara va morir un sergent de 23 anys, el vuitè soldat que mor des del gener, després de les 21 baixes amb què es va tancar l'exercici anterior.

No és estrany que la qüestió libanesa sigui l'altre tema etern de les campanyes electorals israelianes. A més, no per casualitat, el Hezbollah sol organitzar una escalada d'atemptats bon punt s'acosten les eleccions en un gest teledirigit des de Damasc que els analistes israelians interpreten unànimement com un advertiment de Síria al nou executiu que no podrà haver-hi pau sense que es tanqui un acord sobre els Alts del Golan, ocupats i annexionats per Israel.

L'advertiment d'aquesta campanya va ser especialment dur. L'últim dia de febrer Hezbollah va fer volar pels aires el cotxe amb què viatjava per la "franja de seguretat" el màxim responsable de tot l'operatiu militar israelià al sud del Líban. El general Ezer Gerstein hi va morir. Era el més alt comandament israelià que perdia la vida al Líban des de 1982.

En aquesta ocasió Netanyahu va saber encaixar el cop. Conscient de la trampa similar en què va caure el seu antecessor, Shimon Peres, quan en plena campanya de 1996 va llançar una ofensiva generalitzada al Líban que va resultar fallida i li va costar molts vots, el primer ministre actual s'ha contingut i ha fet la proposta que l'electorat

volia escoltar: ha promès una retirada unilateral del Líban en qüestió de mesos. La proposta, però, com és habitual en Netanyahu, és un refregit d'una de similar que ja va llançar fa un any i que es va estavellar contra el mur siríà.

Netanyahu manté com a condició per alliberar la "franja de seguretat" el desplegament de l'exèrcit libanès al llarg de la frontera internacional de manera que n'allunyi els guerrillers islamistes i els barri el pas per atacar el nord d'Israel. Tot pot semblar molt lògic, just fins i tot, però al Pròxim Orient res no és el que sembla. Per començar, el Líban només exerceix la seva sobirania nominalment. De fet és un protectorat de Síria, amb la qual manté un tractat de cooperació draconiana, que permet a Damasc mantenir-hi uns 30.000 soldats.

Síria, que ja s'ha quedat sola enfront d'Israel, mai no permetrà que també el Líban tanqui un acord de pau amb Israel, perquè és el seu únic factor de pressió per aconseguir el Golan, ocupat des del 1967. Netanyahu, doncs, proposa un contrasentit quan es planteja retirar-se del Líban sense voler negociar amb Damasc. Sap que el preu és el Golan, però no està disposat a pagar. De fet, durant tot el seu mandat no hi ha hagut ni una sola tanda de negociacions amb Síria, i això que Rabin i Peres havien estat a punt de tancar, el 1995, un acord amb Hafez el-Assad.

Barak encerta quan assegura que la pau amb el Líban passa per Damasc, i és per això que no promet una retirada immediata, sinó la reobertura de converses serioses amb Síria durant el seu primer any de mandat a un acord amb El-Assad. Aquest és l'únic camí segur per alliberar l'exèrcit d'Israel de la ruleta libanesa. **J. C.**